

ՀՆԱԽԻՕՍԱԿԱՆ

ԶԱԼԸՆԿԱԼ (ACOLYTE)

»*»*

Զահընկալ, որուն յոյնք առօծութօօս և լատինք յոյնէն առնեղով acolythus կամ ceroferarius կ'ըսնն, եկեղեցւոյ չորս փոքր աստիճաններէն մին է զոր ժառանգաւորք կ'ընդունին եպիսկոպոսսէ: իրեն սպասաւորութիւնն է պատարագի ժամանակ սարկաւագին ծառայել, մոմ խնկաման կրել և սուրբ սեղանոյն զինի և ջուր պատրաստել:

Լատին եկեղեցւոյ մէջ կարզիս նկատմամբ յիշատակութիւն կ'ըլլայ երրորդ դարուն կուռնելիոս Քահանայապիտին ժամանակ. Եսաբրիոս կ'ըսէ « քառասուն և վեց երիցունք են, եօրն սարկաւագունք, եօրն կիսատարկաւագունք, քառասուն երիու չանը եկաւիք, երդմենցուցիչք, բներդցողք և դիսապանք»: Արձանագրութիւն մը Նարրոնայի մէջ կայ հետեւել կերպով 445 թուականին.

VRSO PRBO. HERMETE DIA-CO. ET EOR. SEQ TIB (Urso presbytero, Hermete diacono et eorum sequentibus).

Բայց որոշակի անուամբ յիշատակուած ունինք հետեւել արձանագրութիւննա.

HYACINTVS ACOLITVS.

Կարգեղոնի մէջ Զահընկալը կը գտնըւին կիսասարկաւագին գերջը, իրենց պաշտօնն էր նիւթապէս աղքատաց և խոստովանողաց օգնութիւն տանիլ, և թղթատարք էին:

Հոռովմայ մէջ Զահընկալը նոյն իսկ բանապրկելոց զաղտնաբար սրբութիւն կը տանէին քասակի մը մէջ ամփոփած, ինչպէս կը պատմուի Տարկիսիոսի Զահընկալին համար, որ Ա. Հաղորդութիւնն տարած պահուն կը բռնուի, բայց աւելի յանձն կ'առնու մեռնիլ՝ քան սուրբ աւանդոյ յանձնել հեթանոսաց: Արիկիոս Քահանայապիտին նամակին նամակին զինին զրուած 385ին,

որ Զահընկալը պէտք էին ըլլալ ըստն տարեկան: Խննովկենտիոս Ա. (401-417) կը յիշէ կուրիոյ՝ Տեղենցիոս եպիսկոպոսին նամակին մէջ, որ Զահընկալը ամէն կրազի կը տանին նշխար պատարագին՝ քահանացից: Ա. Հերոնիմոսի խօսքէն կը հասկցուի Զահընկալներու նկատմամբ, որ բոլոր արևելեան եկեղեցեաց մէջ, երբ աւետարան կարգացուէր՝ իրենք կը լուցանէին ճրագները: Խսիդորոս Անվլացի կը յաւելու ևս, որ թէ Աւետարանի և թէ պատարագի մատուցման ժամանակ կը վառեն մոմերն և կը բռնին: Հինգիրորդ դարուն մէջ կայ լատին եկեղեցւոյ Զեռնազդրութեան գրոց մէջ Զահընկալի տրաչութեան աղօթքները Statuta Ecclesiae antiqua անուանս ներքեւ:

Հայ հին ձեռագրաց մէջ չենք գտներ աստիճանիս անունը, հնգետասաններորդ դարու մաշտոցներու մէջ փոքր աստիճանաց տուչութեան մէջ կը գտնենք Զահընկալի աստիճանը, որ չորրորդն է Եկեղեցւոյ կարգին փոքր աստիճաններու մէջ: Հ. Լըքէթը կ'ըսէ Արեւելեան Քրիստոնեայ ազգաց մէջ հայն ունի կարգիս ձեռնազդրութեան արարողութիւնը, եպիսկոպոսը ձեռնազդելցն վառուած մոլ մը կու տայ, որպէս զի իշխանութիւն ունենայ վառելու կանթեղները և լապտերը սուրբ եկեղեցիներուն մէջ. յետոյ զատարկ ժամանոց մը կու տայ և կ'ըսէ. Ա՛ռ ժամանոցս, որպէս զի բնեայիս բաժակին զիիքին Քրիստոսի արեան համար, յանուն Հօր և Արդայ և Հոգույն սրբոյ: Հայ արարողութեան մէջ եպիսկոպոսին ըրած աղօթքը Գրիգորեան ծիսարանին յարմարցուած է. կը տեսնուի աստի, որ հայց լատին արարողութենէն շատ բաներ առած են: Զեռնազդրութեան կարզը զբքիէ ամրող զապէն հռովմէականէն հայերէնի թարգմանութիւն մէ, իրեն նմոյշ դնենց հայը լատիններէն թարգմանուած և բռն լատին ծիսարանին մէջ զըտնուածը:

Հայ լուսակերպ տիւնուշ

Domine Deus, Pater omnipotens et sempiterne, qui unigenitum Filium tuum Dominum nostrum Jesum Christum misisti in terram, qui elegit discipulos suos, eosque vocavit lucem mundi, et misit ad predicationem evangelii, qui universum orbem illuminaverunt et interfectores nostros malos demones disperserunt, qui postulasti a Filio tuo, ut ad lignum crucis accedat, qui voluisti, ut fons sanguinis stillet de latere ejus per quem redemptio mundi facta est . . . . .

Եթ զնենք բնթերցամիրաց հետաքրքրութեան համար հայ բնագրին հանդէպ լատին բնագրին հայերէն թարգմանութիւննալ:

Հայ բնագր յւրագիւ

Տէր սուրբ, հայր ամենակարող և Աստվածած յափառական, որ զժամանակութեան քո, չՏէր մեր Յիսոս Քրիստոս, առաքելք յիրեր, որ առաքեց զայշիքան իր և լուս անուանեան զնոս ալխարիք, որք զամանայ տիեզերականութեան քուրակից զարդ գնան, զազման մարդկան, որ խնդրեց յօրդուու մէ մասնէ փայտ խաչին, որ կամացար զքշեալութ արքան կայլացան ի կողն նորու, որով եղի փրկութիւն մարդկան: Դու զայս անօրդինեց, որնին և այժմ զժամանակ քո... ի զորք յարենք ստեան, լուսակել զլոնն ի սուրբ եկեղեցիս, և ածել զգինիք ի քառակ արքան որդուու ժու և առաջ զմարդին Տէսոնի մերոյ Աստուծոյ յայ սուրբ ապահու Տէր Աստված յաւառաքանութեան, ուրաց այսոցի, ի ճառապայտք սուրբ Կուռքոյ:

Լուս բնագր

Domine sancte, Pater omnipotens, աւerne Deus, qui per Jesum Christum filium tuum, Dominiū nostrum et per apostolos ejus in hunc mundum lumen tue claritatis misisti, quique ut mortis nostrae antiquum aboleres chirographum gloriosisimæ illum crucis vexillo affigi, ac sanguinem et aquam ex latere illius pro salute generis humani effluere voluisti . . . . .

Զեռագիրը՝ ուսկից օրինակեցինք հայ բնագիրս՝ կը զնէ եախսկոպոսին աղօթըը երբ «զաշտանակի լուսուերօք տայ ի ձեռն նորու» «ընկայ զաշտանակ լուսուերին և ունի իշխանութիւն բացակե զանակ և զիսմարիկ ի սկզբ և սուրբ եկեղեցին», և յետոյ «Առ գմանանց զոյս ի հերու զգինիք ի սկզն, փոխանակ արեանն Քրիստոնի» և կը յաւելու ևս «Եթ մինչ ցայս վայր կարէ տառնանաւայ: Եթ աստի յասաշ ոչ կորեք:»

Այս ձեռագիր Մաշտոցը Զեռագրատանն մէջ ունինց դարան է: զ բոլորգիր՝ զրուած Պիչի թուփն Հայոց, որ է 1436 «ձեռամբ սրբաէր կրօնաւորի և կուսաւ «կրօն քանանայի կարապետ զրշի յՈՒ «բարատաեան գաւառի ի յերկնանանքէտ «և ի գերահոչակ սուրբ ութոն Մաղմու «սավանից: Արդ ցանկացող եղէ այսմ «աստուածացունց տառի նուաստո յամեն «նայնի և անարզն ի կարգաւորաց Յովլ «հաննէս... սպասաւոր և փակակալ սուրբ «ութափի Սանահնոյ և ետու զրել զայ:»: Յիշտառակարանին սկիզբը կը զնէ պատմականն: «Արդ զրեցաւ զիրց Բնամաշը «տոցիս և ձեռնազդութեան զրոցս և ցաւ «հանայալթազիս ի թուականութեան հայ: «կազեան տումարի Պ և ԶԵ թուփ: ի «զառն և անբարի ժամանակի, ի բնաւ «կալութեան չարին ի Արանդարի. որում «բազում գաւառը Հայոց աւերեալ և «հալածեալը լինէին, հայրենազդըկ և «տարաշիարշիկի կողմանս Վրաց, ապաւ «տանեալը ի խնամն բարեպաշտ Բազաւ «որին Ալեքսանդրէ. զոր Տէր Աստուծ «ընդ երկայն աւուրս արասցէ զկեանս «նորա հարազատ որդուովք:»:

Ո. Կ.

ԽՆՉ Է ԵՐԱԾՄԱՆԹԻԿԱՆԻ

Երաժտութիւնը՝ սրտին սէրն է իր կարութեան բովանդակ լուսուեամբը. ազնուացուցիչ սէրը զգայականութեան, որ կը մարդկայնացնէ վերացեալ բանաստեղծութիւնը: